

ת"פ 31329/02/15 - מדינת ישראל נגד ספיר דיין

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 31329-02-15 מדינת ישראל נ' דיין
תיק חיצוני: 139182015

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ספיר דיין

החלטה

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן המייחס לה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי עובדות כתב האישום ביום 10.1.15 בהיותה ברכב עם חברותיה עת שבו מבילוי, ביקשה המתלוננת לעצור את הרכב על מנת לאפשר לה להטיל את מימיה, הנאשמת התעקשה להמשיך בנסיעה שכן היה עליהן לאסוף את בת דודתה שהמתינה להן בקרבת מקום. המתלוננת הפצירה בה לעצור והנאשמת אחזה בשערה של המתלוננת, משכה אותו והלמה באגרופיה בראשה. המתלוננת משכה בשערה של הנאשמת בחזרה. הנאשמת נטלה לידה את מכשיר הטלפון שברשותה והלמה באמצעותו בפניה ובראשה של המתלוננת. בהמשך הצמידה את עקב הנעל שלרגלה לצווארה של המתלוננת באופן שראשה של המתלוננת נצמד לחלון הרכב. במעשיה גרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות סימן כחול. מיד עצרה הנהגת את הרכב, המתלוננת יצאה מהרכב נעמדה ומיד נפלה ארצה.

הסדר הטיעון

ביום 4.7.16 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשמת תודה בכתב אישום מתוקן, תורשע ותופנה לשירות המבחן על מנת שתיבחן שאלת הרשעתה. עמדת המאשימה למאסר בפועל וענישה נלווית וההגנה תעתור להימנעות מהרשעה.

תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן הגיש תסקיר אשר סקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשמת. שירות המבחן ציין כי הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד, שירתה בצבא שירות מלא, עבדה כשנה ולומדת כבר שניה שניה במכללה האקדמית באשקלון לקראת

בלימודי תואר ראשון במדעי החברה, כשתוכניתיה הן להוציא תעודת הוראה ולעסוק בחינוך המיוחד. הנאשמת עוזרת רבות למשפחתה בטיפול באחיה אשר סובל משיתוק מוחין ומתפקד ברמת פיגור קשה.

ביחס לעבירה שירות המבחן ציין כי הנאשמת לקחה אחריות מלאה והביעה חרטה. שירות המבחן התרשם כי מדובר בהתנהגות חריגה אשר אינה מאפיינת את הנאשמת, וכי ההליך הפלילי היה מרתיע.

באשר לשאלת ההרשעה: לאור העדר הרשעות קודמות, לאור גילה הצעיר ולאור שאיפותיה לסיים את לימודי התואר הראשון ולעסוק בהוראה בתחום החינוך המיוחד, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתה, הרשעה שמשמעותה מניעת האפשרות לעסוק בתחום החינוך.

שירות המבחן המליץ להעמיד את הנאשמת במבחן לצורך שילובה בקבוצת נשים בשירות המבחן ולצורך בחינת התאמתה להליך של צדק מאחה. כן הומלץ להטיל על הנאשמת צו של"צ בהיקף של 140 שעות.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה ציינה את האלימות הקשה בה נהגה הנאשמת כלפי חברתה, ללא כל מניע, את הפגיעה בגופה ובכבודה של המתלוננת, כל זאת אל מול עיניהן של חברות אחרות ברכב.

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעבירת אלימות חמורה שהמתחם נע בין 12-48 חודשי מאסר ועתרה להטיל על הנאשמת את הרף הגבוה של המתחם, כן עתרה למאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

לטענת המאשימה אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולאור חומרת המעשים אין לדון כלל באפשרות להימנע מהרשעה.

ב"כ הנאשמת ביקשה לאמץ את המלצת התסקיר ולהימנע מהרשעת הנאשמת, זאת בשל היות הנאשמת צעירה, נטולת עבר פלילי אשר הביעה חרטה ונטלה אחריות על מעשיה, ההליך הפלילי היווה עבורה חוויה קשה ולימד אותה לקח. כיום נמצאת בשלב עיצוב עתידה המקצועי. לומדת שנה שניה לתואר במדעי החברה, מתעתדת לעסוק בהוראה בתחום החינוך המיוחד והרשעה תמנע זאת ממנה. הנאשמת תוך כדי לימודיה גם עובדת על מנת לממן את הלימודים וכדי לסייע בפרנסת המשפחה, כמו גם בטיפול באחיה.

ב"כ הנאשמת הציגה לבית המשפט מסמכים המלמדים על שירותה הצבאי, על לימודיה ועל הצטיינותה במקום עבודתה. כן הוגשה אסופת פסיקה.

הנאשמת בטיעוניה לעונש הביעה חרטה על מעשיה וציינה כי לוקחת אחריות מלאה. הביעה חשש כי העונש יפגע בעתידה.

דין

מתחם העונש ההולם

הערך המוגן הנפגע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו.

מידת הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני, מידת האלימות במעשיה של הנאשמת היא לכל הפחות ברף הבינוני, עם זאת החבלה היא ברף הקל.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך שלא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, לא היה שימוש בנשק חם או קר, אם כי הנאשמת השתמשה בטלפון הנייד כדי להלום במתלוננת. עוד נתתי דעתה שלא היה כל מניע לפרץ האלימות הנ"ל.

בחינת **מדיניות הענישה** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה."

ראו גם רע"פ 1026/16 **שחר חלפון נ' מדינת ישראל** (בקשר עם עפ"ג (ת"א) 36931-06-15 **מדינת ישראל נ' חלפון**) רעפ 297/15 **דניאלברנסון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 1402/15 **אוריטלינ' מדינת ישראל**; רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 175/14 **אילןפחימהנ' מדינת ישראל**; רע"פ 6756/14 **יצחקבןחמוני מדינת ישראל**; רע"פ 8820/13 **אליהוקשתנ' מדינת ישראל**; רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 21610-08-16 **מדינת ישראל נ' מאיר**; ע"פ(נצרת) 47731-04-14 **שתיני נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת ישראל** ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**.

למקרים דומים בהם נמענו בית המשפט מהרשעה ראו: ת"פ (ת"א) 55581-11-14 **מדינת ישראל נ' פרננדו דיאז ארקה**.

לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר מותנה ועד ל- 8 חודשי מאסר בפועל.

ביטול ההרשעה

הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדיון.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדיון ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית

המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדיון, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

בפרשת כתב ציין כב' השופט ש' לזין את שיקולי השיקום, המנחים בדרך כלל את שרות המבחן להמליץ על עונשים ללא הרשעה, ואלה הם:

"א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; (ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הנסיבות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, בלי שיהיו ממצים, מקובלים עליי, כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה".

הנאשמת שבפני היא בגירה צעירה, בת 22 במועד ביצוע העבירה ובת 24 כיום. גילה הצעיר אינו פוטר אותה מהוכחת נזק קונקרטי כתוצאה מהרשעה (ראו דברי כב' ה' שהם ברע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל**, ראו גם רע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל**, ומנגד ראו, בע"פ 4466/13 **נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל**, שם בוטלה הרשעה של נאשם בן 18 שנים ו- 11 חודשים בסיוע לשוד. שם קבע בית המשפט העליון:

"הדעת נותנת שהיותם ב"תקופת המעבר" שבין קטינות לבגירות, על סימני השאלה והערפל באשר לעתיד המובנים בה, היא גורם שיש להידרש אליו, תוך שיקול כל מקרה לגופו וכלל הנסיבות".

כך גם, בע"פ 111/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בעבירה של סחיטה באיומים כב' השופטת ד' ברק ארז ציינה כי גילם של הנאשמים הוא אחד הטעמים "לאפשר למערערים להתחיל את חייהם הבוגרים כאשר גיליון ההרשעות שלהם נקי".

בע"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטרמן נ' מדינת ישראל**, בית המשפט קבע כי מדובר במעין "מקבילית כוחות":

"ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטי, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי".

יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי בנסיבות החריגות שבפני ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשמת בדין.

מדובר כאמור בנאשמת צעירה, נטולת עבר פלילי אשר לקחה אחריות והודתה בהזדמנות ראשונה, הביעה צער וחרטה, קיים סיכון נמוך להישנות העבירה. הגם שחומרת מעשיה של הנאשמת אינם מוטלים בספק, בסופו של יום החבלות שנגרמו למתלוננת אינן ברף הגבוה. עצמת הפגיעה שתיגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעתה בדין היא בלתי נסבלת ביחס לתועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי. הרשעה תגדע את תוכניותיה לעסוק בחינוך מיוחד, בין היתר על רקע העובדה שאחיה, בו היא מטפלת, סובל משיתוק מוחין וברמת פיגור גבוהה, תוכניות אותן החלה ליישם מזה שנתיים במסגרת לימודי תואר ראשון.

בנסיבות אלו מצאתי כי מתקיים החריג לכלל המצדיק את העדפת השיקול האינדיבידואלי על פני האינטרס הציבורי, החברתי הכללי. ועל כן מצאתי לנכון לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהורות על ביטול הרשעת הנאשמת.

לאור האמור, אני מבטלת את הכרעת הדין המרשיעה מיום 4.7.16

ניתנה והודעה היום ל' שבט תשע"ז, 26/02/2017 במעמד הנוכחים.

נועה חקלאי, שופטת

הכרעת דין ללא הרשעה

על יסוד הודאת הנאשמת, אני קובעת כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום, עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382 לחוק העונשין התשל"ז - 1977

ניתנה והודעה היום ל' שבט תשע"ז, 26/02/2017 במעמד הנוכחים.

נועה חקלאי, שופטת

גזר דין ללא הרשעה

אני מחייבת את הנאשמת כדלקמן:

א. הנני מטילה על הנאשמת צו מבחן וזאת למשך שנה. הנאשמת תימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום. במסגרת המבחן תשולב הנאשמת בכל הליך טיפולי ששירות המבחן ימצא לנכון מעת לעת וכן תבחן התאמתה להליך של צדק מאחה.

הנאשמת מוזהרת כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו, להרשיעה בעבירה הודתה, ולהטיל עליה עונש נוסף בגין העבירה בה הורשעה במקום צו המבחן.

ב. הנאשמת תשלם פיצוי בסך של 5,000 ₪ למתלוננת - ע.ת/1.

הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים וחודשיים החל מיום 1.5.17.

ב"כ המאשימה ימציא למזכירות ביהמ"ש את פרטי המתלוננת.

ג. הנני מטילה על הנאשמת צו לביצוע 140 שעות שירות לתועלת הציבור וזאת במשך שנה.

השל"צ יבוצע בבית ספר "גוונים" באשדוד בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן ובפיקוח שירות המבחן.

אם יתעורר צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח לבית המשפט.

הנאשמת מוזהרת כי אם לא ימולאו תנאי הצו במלואם, ניתן יהיה לבטלו, להרשיעה בביצוע העבירה, ולהטיל עליה עונש על העבירה שבגללה ניתן צו השירות

העתק מגזר הדין ישלח לשרות המבחן.

ד. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 3000 ₪ להימנע במשך שנה מהיום מביצוע העבירה בה הודתה. ההתחייבות תחתם עוד היום אחרת תאסר למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום ל' שבט תשע"ז, 26/02/2017 במעמד הנוכחים.

עמוד 6

